

NAGY ÁDÁM: ELŐSZÓ - AZ IFJÚSÁGÜGY MINT TÖBB DISZCIPLÍNÁRA ÉPÜLŐ TERÜLET

A rendszerváltás óta eltelt 25 év ifjúságügyéről szóló jelentést tartja kezében az Olvasó¹.

A negyedszázadot felölelő jelentés azon területekről ad képet, amelyek a klasszikus ifjúságkutatás hagyományos keretein túlmutatnak, azaz a fiatalokkal való foglalkozás területeit veszik górcső alá, tartalmazva a szociológiai eredményeket, pedagógiai értelmezési kereteket és politológiai elemzési háttérrel. Ugyanakkor a fiatalok világának szegmensekre, diszciplínákra bontásával megnehezítjük annak megértését. Az ifjúságügy interdiszciplináris², benne „összekapcsolódhat a szociológia, a pszichológia, pedagógia, kultúrakutatás ... s a diszciplínák találkozása magával hozza az elméleti és a módszertani keretek sokszínűségét, összetettségét” (Szanyi F., 2016 pp. 18.). Az ifjúságügy tehát a szociológusnak ifjúságszociológia, a pedagógusnak szabadidő-pedagógia, a politológusnak szak- és közpolitika, a szociális munkásnak sérülékeny társadalmi csoportok és egyének védelme. S ezen értelmezés nélkül süketek párbeszédévé válik az egyes szakmák kommunikációja: a szociológus pusztán társadalmi lavírozásnak, kulturális moratóriumnak tekinti a posztadoleszcenst; a pedagógus nem látja a fiatalot az osztályterem, az iskola falain kívül; a politológus számára nem érthető, hogy a fiatal nem csak egy néha megnyerendő társadalmi csoport része stb. Miképp a – 2009-ben az országgyűlési határozat szintjére emelt gondolkodás dokumentuma – Nemzeti Ifjúsági Stratégia³ kijelentette (Nemzeti Ifjúsági Stratégia, 2009): „Látjuk... őket, ha iskolában vannak - de nem látjuk őket, ha mellette vagy kívül; látjuk őket, ha akut betegek - de nem látjuk őket, amikor az egészségüket kockáztatják; látjuk őket, ha munkanélküliek lettek - de nem látjuk, amikor munkavállalási képességeik hiányában csődöt mondanak; befogadjuk őket, ha segítségre szorulnak és erről az illetékesek

1 A kötet a Bolyai János Kutatási Ösztöndíj támogatásával készült.

2 Az Egyesült Államokban inkább interdiszciplinaritásnak, Európában jobbra interprofesszionalitásnak nevezik a lényegében megegyező jelenséget.

3 Érdekes, hogy Friedmann (Friedmann, 1971) ugyanígy érvel a szabadidő és a munka kapcsán (értsd: nincs két ember, ugyanaz van jelen a munkában, mint aki alanya a szabadidőnek).

jelzést kapnak - de nem „törődünk” velük, ha jelzés hiányában nem kerülnek kapcsolatba a rendszerrel stb.”

Hovatovább a tudomány közössége(i) által kialakított hagyományos diszciplínák és szakmák elsődleges célja elsősorban az önazonosság (Pusztai, 2011) és más diszciplínáktól, professzióktól való elkülönülés meghatározása (lehatárolás és önmeghatározás)⁴ (Kozma, 2004). Ezek a diszciplináris és professzionális alapokon álló tudományos közösségek „illetéktelen behatolásnak” élnek meg az interdiszciplinális, interprofesszionális területek kialakulását (vö.: A tudományos forradalmak szerkezete; Kuhn, 2000). A jelentés ezen értelemben nem marad, nem tud megmaradni egyetlen hagyományos tudományos diszciplína keretei között.

Az ifjúságügy hagyományos diszciplínákkal való közvetlen kapcsolatát modellbe is foglalhatjuk. Miután az egyszerre nyugszik egyéni (fiatal) és absztrakt, társadalmi csoportos alapokon (ifjúság), ezért modellünk két dimenziója is az egyéni és a társadalmi csoport dimenzió lesz.

- Az egyéni dimenzió két véglete a segítség-megelőzés⁵, illetve a fejlesztés;
- A társadalmi csoport dimenzió két véglete a leíró, illetve a cselekvő attitűd.

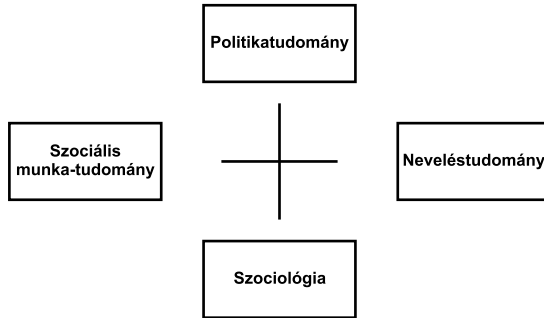
Ennek tükrében e narratíva elsődleges hagyományos diszciplináris környezetét legalább az egyén fejlesztésében érintett neveléstudomány; az egyént segítő szociális munka; a társadalmi csoport leírását végző szociológia és ugyanezen csoport befolyásolásában érdekelt politikatudomány adja⁶: (1. ábra):

---

4 „Azon a (szellemi, kulturális) téren belül, ahol a diszciplína szabályait betartják és betartatják, a diszciplínában manifesztálódó alá-fölérendeltség érvényesül ... vagyis a javak és hatalmak egyfajta szétosztása, illetve megszerzésének és átadásának kialakult és áthagyományozódott szabályai ... az akadémiai életpályát befutók számára a diszciplína és az abba való beilleszkedés biztosítja a bejutást a felsőoktatási intézménybe és az intézményen belüli pályafutást (Kozma, 2004 pp. 167).

5 Valójában ezen túl vannak szociális szakmák a jóléti államokban. Az áldozatsegítés-esetkezelés-prevenció-jóléti szolgáltatások ma már párhuzamosan léteznek, még ha nyilván egymástól igen távoli pontján jelentek is meg a történelemnek.

6 Egy konkrét példával élve pl. a táborozás a pedagógia számára táborpedagógia, a szociológiának a táborok ifjúságának változása (plázák és fesztiválok ifjúságává), a politológiának forráselosztás és intézményfenntartás, a szociális munkának pedig a tábor mint az esélyegyenlőség-méltányosság terepe és prevenció-s lehetőség jelenik meg.

1. ábra: Társdiszciplínák (forrás: saját szerkesztés)

- A neveléstudományban elsősorban: szabadidő-pedagógia, az egyén családon és iskolán túli fejlesztés lehetőségei, a pszichológiában az életkori sajátosságokon alapuló szociális viselkedéstanulás;
- A szociális munkában: az ifjúságsegítés, a mentálhigiénia, az egyéni élethelyzeti problémák megelőzése, megoldásainak támogatása;
- A szociológiában: az ifjúságkutatás, a társadalmi csoport rétegződésének, folyamatainak, szerkezetének leírása;
- A politikatudományban: az ifjúságpolitika, a társadalmi csoport viszonyrendszerének megváltoztatása, korrekciója.

AZ IFJÚSÁGÜGY MINT A NEVELÉSTUDOMÁNYI DISKURZUS RÉSZE

Szemünk láttára kibontakozó tudományelméleti tény, hogy a pedagógia-neveléstudomány, különösen a pedagógiai entográfia néven ismert irányzat a nevelést is kiszélesíti értelmezésében és nevelésnek tekinti a szocializáció szándékolt, de nem feltétlen tudatos hatását, a csoportok, szubkultúrák⁷, média stb. értékátadási folyamatait is (Mészáros, 2003). E logika egész odáig megy, hogy elveti a pedagógus kiemelt nevelő szerepét, hanem az iskolában is a kortárs csoportok ilyen hatását emeli ki. Továbbmenve a nevelés sikere nem elsősorban egy ember pedagógusi egyéniségétől, sokkal inkább a fiatal magába foglaló közösségtől függ (Niemeyer, 2000), így az egyén nevelése mindig a társadalmi feltételek függvénye, sőt tulajdonképpen az ember nem is a nevelés, hanem a közösség által válik társadalmi lényé (Natorp, 2000). Az bizonyos, hogy a nevelés általános vonása annak szociális mivolta, a szociális hajlam az ember lényegéhez tartozik (Schlieper, 2000). Egy kortárs csoportban ugyanis nem az iskola igaz-hamis logikája érvényesül, hanem egyfajta szociális válasz születik a csoportbéli visszacsatolás során (Müller, 2000). Továbbá lehetősége van a csoportbeli egyéneknek a cselekedetei korrekciójára (és ezen korrekciós lehetőségek száma sem előre meghatározott), így kikísérletezheti saját követendő magatartásmintáit, s nem egy tanárban megszemélyesített tekintély kijelölné számára a követendő célt. Hovatovább a folyamat nem egy konkrét tárgyi tudást gyakoroltat, hanem az általános emberi viselkedés gyakorlására ad módot – miközben ráébreszti az egyént, hogy nem magányos lény – s így már nem az lesz a lényeges, hogy mit, hanem hogy hogyan csinál.

Így az ifjúságügy bizonyosan kötődik a pedagógiához, neveléstudományhoz. Noha a formális-nemformális-informális tanulás modelljével óhatatlanul kilépünk a hagyományos iskola falai közül, így kétségkívül túllépünk a csak

---

⁷ Szapu szerint az ifjúsági csoportkultúra olyan valós létezőként működik, a fiatalok abban megtalálják örömeiket (Szapu, 2002). Mészáros ezt a „nagyobb átfogóbb kulturális közegben élő csoporthoz, társadalmi közeghez, térhez, réteghez köthető kulturális világ”-ként határozza meg (Mészáros, 2003, pp. 61). „Míg korábban erősen kötődött e fogalom a devianciához, Mészáros inkább tekint rájuk úgy, mint valódi alternatív szocializációs színterekre, amelyek a fiatalok felnőtt társadalomba való beilleszkedését segítik” (Csobánka, kézirat).

didaktikailag megtervezett, formális keretek között tartott tanulásfogalmon, de a nemformális, informális tanulással nem lépünk ki magából a tanulás fogalmi teréből. A szociálpedagógia, szabadidőpedagógia léte, fogalmi tere, kialakulása is mind azt támasztja alá, hogy az iskolán kívüli nevelésnek van létjogosultsága a neveléstudományi paradigmán belül is.

AZ IFJÚSÁGÜGY MINT A SZOCIOLÓGIAI DISKURZUS RÉSZE

A neveléstudomány normativitásával ellentétben a szociológia elsősorban leíró jellegét kölcsönzi az ifjúságügynek (tegyük most félre a szakemberek közéleti szerepvállalásáról szóló közszociológiai vitát (Burawoy, 2006)⁸ és annak magyar recepcióját (Huszár, 2007; Némedi, 2006 stb).

Leginkább az ifjúságszociológia tárgyaként értelmezzük (bár a háttérben meghúzódó szakmai, társadalmi, gazdasági elemek megismerése kapcsán többféle diszciplína kap szerepet⁹) az ifjúsági korosztályok megismerését. „Ez a diszciplína segít megérteni a nemzedékiség kialakulásának kérdéseit, ezen belül a serdülőkorúak, valamint a fiatal felnőtt kor elkülönülésének folyamatát a gyermeki és felnőtt világtól, a család funkcióváltozásait és a szerepstruktúrák átalakulását, a demográfiai folyamatok változásait” (Nagy et al, 2014 pp. 619). Az ifjúságszociológia kutatja a szocializációs kérdéseket, a kultúra átörökítésének egyedi és kollektív mechanizmusait, az ifjúsági szubkultúrákat, a fiatalokat mint kulturális szokások megtestesítőit, szimbólumhasználókat, sajátos társadalmi hálózatok alkotóit, egyedi szokások gazdáit, tőkék birtokosait, vagy a kultúra egyéb hordozóit. Mind az egyének csoportképződési mind a társadalmi nagycsoport különböző csoportokká bomlási folyamata és szerkezete szociológiai kutatásokon keresztül érthető meg, s a korosztályon belüli társadalmi egyenlőtlenségek, az esélykülönbségek, kockázati

8 Burawoy összeegyeztetőnek tartja a professzionális szociológiát, a közéleti irányító és emiatt nyilván normatív közszociológiai szereppel (Burawoy, 2006).

9 Hozzá kell tennünk, hogy az ifjúságszociológia és az ifjúságkutatás mellérendelés korántsem helytálló, hiszen ismertek demográfiai, kulturális antropológiai, pszichológiai, pedagógiai, politológiai, szervezetelméleti kutatási paradigmák is a fiatalokkal kapcsolatban, amelyben a fiatalok élethelyzetén és életmódján túl cselekvési motivációjukról, valós cselekedeteikről, értékrendszerükről stb. kaphatunk képet.

tényezők azonosítása is az ifjúságszociológia tárgykörébe tartozik. A szociológiai diszciplína részeként is értelmezhetjük az ifjúsági szervezetek, illetve az ifjúsági közösségek és formalizáltságuk vizsgálatát, társadalmi hasznosságuk, döntéshozatali mechanizmusuk, beágyazottságuk, működési dinamikájuk tárgyalását. De itt érhető tetten maga a szocializációs ágensek vizsgálata, a társadalomtörténeti szemléletmódok és ezen belül a demográfiai átmenet ifjúsági relevanciája¹⁰, s a szabadidő mint a posztmodern szocializációs közeg is társadalmi konstruktum.

AZ IFJÚSÁGÜGY MINT A POLITIKATUDOMÁNYI DISKURZUS RÉSZE

Az ifjúságpolitika, mint közpolitika probléma-feladatjellegű transzformációs feladatot lát el az ifjúságkutatás problémafeltáró és az ifjúsági munka feladatmegoldó funkciója között¹¹. A politikatudomány ifjúságügyi értelmezésben elsősorban a fiatalok közéleti részvételével, az érdekartikulációs folyamatokkal, illetve az ifjúsági terület koherens rendszerkénti értelmezésével foglalkozik. Leírja intézményeinek társadalmi jelenségekre adott válaszait, azok hatásait, az ifjúságszakmai folyamatokat. Foglalkozik a fiatalokért felelős intézményrendszer és a fiatalokat érintő döntéshozatal leírásával, elemzésével, magyarázatával, s az ifjúságpolitikai elképzelések, stratégiák, cselekvési tervek, monitoring-koncepciók, indikátorfejlesztések elemzése is politikatudományi feladat (Nagy et al, 2014).

Míg az ifjúságügy neveléstudományi aspektusa alulról felfelé építkező (bottom-up) rendszer, amely a fiatalok egyéni és közösségi szükségleteiből épül fel, addig a politikatudomány szemlélete szerint az ifjúsági világ a közpolitikák egyik szegmenseként jelenik meg. Így az ifjúságpolitika jellegéből

¹⁰ Míg az első demográfiai átmenet fő értelmezési keretét a család (gyerekek, házasság) értelmezése adta, a második átmenetet sokkal inkább jellemzi az egyén, így a fiatal jogai és önmegvalósítási narratívája.

¹¹ Az ifjúságügy az európai gondolkodásban ún. mágikus háromszög alapokon nyugszik (Milmeister-Williamson, 2006; Williamson 2002; Williamson, 2007 Chisholm et al, 2011), ahol az ifjúságkutatás hozza felszínre a fiatalokkal kapcsolatos jelenségvilágot, amit az ifjúságpolitika fordít feladatokká és az ifjúsági munka épít be a mindennapi ifjúsági tevékenységbe. Mindez nemcsak önmagában tudományos tényként fontos, hanem a szolgáltató rendszerek tervezése, a szükségletekhez való igazítása, fejlesztése, kiegészítése, paraméterezése kapcsán is lényeges.

következően a fiatalokat mint társadalmi csoportot értelmezi (kivéve a fiatalok mint egyének választói magatartását kutató irányzatot).

AZ IFJÚSÁGÜGY MINT A SZOCIÁLIS MUNKA DISKURZUS RÉSZE

A szociális munka diskurzusa alapvetően támaszkodik a szükségletekre, azaz az egyén – esetünkben a fiatal – fizikális, pszichoszociális és szociokulturális erőforrásaira, illetve az elsődleges, másodlagos és harmadlagos megelőzésre (Caplan-Grunebaum, 1987), valamint mindezek pozitív szemléletű pandantjára az egészségfejlesztésre (vö.: a WHO egészségdefiníciójával). Ez utóbbival a korábbi preventív szemlélet a posztmodern társadalomban egyfajta szolgáltatási megközelítéssé teljesedett ki a szociális munka terében. „Nem elsősorban azért érdemes szolgáltatást nyújtani, hogy megelőzzünk valamit, hanem, hogy minél teljesebb életet élhessünk” (Tóbiás, én.). Példaként hozhatók erre a baba-mama klubok, de a nyugdíjba vonulók sem azért kapcsolódnak be nekik (és nem kis részben általuk) szervezett és nyújtott szolgáltatásokba, hogy bármit preventáljanak, hanem azért mert másképp nehezebben elégítik ki társas szükségleteiket, vagy mert ilyen csoport tagjaként tudnak gyerekekkel találkozni, kiélni gondozói szükségleteiket, vagy akár éppen azt, hogy elmesélhessék életútjuk tapasztalatait, amit hallgató nélkül átgondolni se lenne miért. Ennek tükrében a fiatalokkal való foglalkozás szociális munka értelmezésében ma már nem elsősorban a korábbi megelőző szemlélet (drog, alkohol stb.) az uralkodó, hanem a számukra nyújtott szolgáltatások (pl. ifjúsági házak) célja, hogy teljesebb életet élhessenek az igénybevevők (és nem mellesleg a szolgáltatást nyújtók), illetve, hogy ezen cél megteremtéséhez legyen is megfelelő eszközrendszer. Ennek egyik ifjúsági eszköze az esetmunka és a szabadidőszervezés közötti térben a korábbi ifjúsági (pl.: információs és tanácsadó) szolgáltatások mellett – a szociális munkában gyökerezve – az ún. nyitott ifjúsági munka (Szabó, 2014), amely sokszor az utcai szociális munka keretén belül, néhol a gyermekvédelmi rendszer részeként működik.

* * *

Bizonyosan nem tagadható el tehát az ifjúságügy, mint a fiatalok világával való foglalkozás pedagógiai-neveléstudományi, szociológiai, közpolitikai-politikatudományi stb. mivolta. Természetesen mindez nem jelenti azt, hogy az e logika szerint elemzett térré a másodlagos diszciplináris környezetben ne lenne hatással a jogtudomány, a szervezés-szervezet-igazgatástudomány, a pszichológia vagy a kulturális antropológia, pusztán azt igyekeztünk felvázolni, hogy az ifjúságügynek elsősorban fenti négy tudományterülethez van kapcsolódása. A kötet további része is e logika szerint építkezik

A bemutató, elemző és értékelő szempontokat felölelő jelentés szerkezetét tekintve kilenc részre bontható: e bevezetőt követő második fejezet a fiatalok elmúlt negyedszázadát elemzi. A harmadik fejezet az életesélyek alakulását mutatja be. A negyedik az ifjúságügy szakmai-tudományos-kutatási hátterét igyekszik megvilágítani: a produktumok, műhelyek, rendezvények, képzések és elismerések rendszerét. Az ötödik az ifjúsági munka értelmezését járja körül, a hatodik az ifjúságügybéli intézményeket és folyamatokat kronologikus rendben tárgyalja. A hetedik fejezet a köz- és szakpolitikai teret a döntéshozatali mechanizmus tükrében tárja fel, A nyolcadik fejezet az ifjúsági szakma beágyazottságát, nemzetközi, társszakmai illeszkedését és nyilvánosságot elérő elemeit vetíti elénk.

Ilyeténmód számba vesszük mindazon elemeket, történéseket, eseményeket, folyamatokat, intézményeket, amelyek a terület jellegzetes sajátosságait jelentik, azon célból, hogy annak erői és hibái szolgálhatnak a jövő ifjúságügyének újratervezésére is. A jelentés közreadásának célja ugyanis az elért sikerek, megkezdett folyamatok, elszenvedett kudarcok dokumentálása, a párhuzamosságok, visszasságok, esetlegességek bemutatása.

Egy összefoglaló, szakmai Jelentés tartalmán túl a legitimitásához az is szükséges, hogy a legszélesebb szakmai összefogás együttműködésében jön létre. Ezért is fontos, hogy a 8 országos, 25 megyei és 18 határon túli szervezeti csatlakozót tömörítő Ifjúságsszakmai Együttműködési Tanácskozás gesztorálta a munkát.

A kötet létrehozásához mulhatatlan segítséget nyújtott Gruber Andrea, László Luca, Monostori Éva, Öcsi József és Szabó Beáta.

Nos, Kedves Olvasó, kalandra fel!

FORRÁSOK

- BURAWOY, M. (2006): *Közérdekű szociológiát!*, Replika 54-55. szám
- CAPLAN, G., GRUNEBAUM., H. (1987): *Az elsődleges megelőzés perspektívái*, in: GEREVICH, J. (szerk.): *Az elsődleges megelőzés perspektívái. Három tanulmány. Az Alkoholizmus Elleni Állami Bizottság Drogprogramja, Drogproblémák Nr 2., Budapest*
- CHISHOLM, L., KOVACHEVA, S., MERICO, M., DEWLIN, M., JENKINS, S., KARSTEN, A. (2011): *The social construction of youth and the triangle between youth research, youth policy and youth work in Europe*, in CHISHOLM, L., KOVACHEVA, S., MERICO, M. (szerk): *European youth studies – integrating research, policy and practice*, MA. EYS Consortium, Innsbruck
- CSOBÁNKA, ZS. (é.n.): *Kortárs irodalom a magyarórán*, doktori disszertáció, kézirat
- FRIEDMAN, G. (1971): *A szabadidő és a munka kielégületlensége*, in: *A francia szociológia, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest*
- HUSZÁR, Á. (2007): *A tudomány: köztudomány, Megjegyzések Burawoy közszociológiai programja kapcsán*, Replika 59. szám
- KOZMA, T. (2004): *Kié az egyetem? - a felsőoktatás nevelésszociológiája*, Új Mandátum Kiadó, Budapest
- KUHN, S. T. (2000): *A tudományos forradalmak szerkezete*, Osiris, Budapest
- MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ORSZÁGGYŰLÉSE: *88/2009-es Országgyűlési határozat a Nemzeti Ifjúsági Stratégiáról*
- MÉSZÁROS, GY. (2003): *Techno-house szubkultúra és iskolai nevelés*, Iskolakultúra 9. szám
- MILMEISTER, M., WILLIAMSON, H. (szerk) (2006): *Dialogues and networks: organising exchanges between youth field actors*, Scientiphic Éditions PHI, Luxembourg
- MÜLLER, W. C. (2000): *Mi az ifjúsági munka? Első kísérlet egy elméletalkotásra*, in KOZMA, T., TOMASZ, G. (szerk): *Szociálpedagógia*, Osiris, Educatio, Budapest
- NAGY, Á., BODOR, T., DOMOKOS, T., SCHÁD, L. (2014): *Ifjúságügy*, ISZT Alapítvány, Budapest
- NAGY, Á., TRENCSENYI, L. (2012): *Szocializációs közegek a változó társadalomban – a nevelés esélyei: család, iskola, szabadidő, média*, ISZT Alapítvány, Budapest

- NAGY, Á. (2013): *Az ifjúsági korosztályok meghatározásának egyéni életúton alapuló paradigmája*, In SZÉKELY, L. (szerk.): *Tanulmánykötet – Magyar Ifjúság 2012*, Kutatópont, Budapest
- NATORP, P. (2000): *Nevelés és közösség*, in KOZMA, T., TOMASZ, G. (szerk.): *Szociálpedagógia*, Osiris, Educatio, Budapest
- NÉMEDI, D. (2006) *A civil társadalom és a társadalomtudományok, Megjegyzések Burawoy közszociológiai programjához*, Replika 54-55. szám
- NIEMEYER, C. (2000): *A weimari szociálpedagógia keletkezése és válsága*, in KOZMA, T., TOMASZ, G. (szerk.): *Szociálpedagógia*, Osiris, Educatio, Budapest
- PUSZTAI, G. (2011): *Láthatatlan kéztől a baráti kezekig, hallgatói értelmező közösségek a felsőoktatásban*, ÚMK, Budapest
- SCHLIEPER, F. (2000): *A szociális nevelés értelme és a szociálpedagógia feladatköre*, in KOZMA, T., TOMASZ, G. (szerk.): *Szociálpedagógia*, Osiris, Educatio, Budapest
- SZABÓ, CS. (2014): *Kézikönyv a nyitott ifjúsági szolgáltatások szervezéséhez*, Kecskeméti Ifjúsági Otthon - HELPI Ifjúsági Iroda és Fejlesztő Műhely, Kecskemét
- SZAPU, M. (2002): *A zűrkorszak gyermekei: mai ifjúsági csoportkultúrák*, Századvég, Budapest
- TÓBIÁS, L. (é.n): *Szociális munka és ifjúsági munka*, kézirat
- WILLIAMSON, H. (2002): *Supporting young people in Europe – principles, policy and practice*, Council of Europe Publishing, Strasbourg
- WILLIAMSON, H. (2007): *A complex but increasingly coherent journey? The emergence of „youth policy” in Europe*, Youth and Policy, 95